

- artikel 2, litra c) (Alstom, Alstom Grid AG (tidligere Areva T&D AG), T&D Holding (tidligere Areva T&D Holding SA) og Alstom Grid SAS (tidligere Areva T&D SA));
- subsidiært; de bøder, der er blevet pålagt appellanterne, nedsættes væsentligt.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder sagsomkostningerne for Retten.
- Dersom Domstolen måtte finde, at tvisten ikke er moden til endelig påkendelse, hjemvises sagen til Retten i en anden sammensætning, og afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanterne påberåber sig fem anbringender til støtte for appellen.

Med det første anbringende, som omfatter to led, gør appellanterne gældende, at Retten har tilsidesat artikel 269 TEUF, idet den har fastslået, at Kommissionens beslutning er tilstrækkeligt begrundet. De kritiserer herved for det første Retten for i den appellerede doms 90-99 at have fastslået, at Kommissionen har givet en tilstrækkelig begrundelse for sin konklusion om, at Alstom er solidarisk ansvarlig med Areva T&D SA og Areva T&D AG, baseret på det forhold, at Alstom ikke har tilbagevist formodningen om, at selskabet har udøvet en afgørende indflydelse på dets datterselskaber, selv om Kommissionen ikke har taget stilling til de af Alstom fremlagte oplysninger med henblik på at tilbagevise denne formodning (første led). Appellanterne kritiserer for det andet Retten for i den appellerede doms præmis 200 at have fastslået, at Kommissionen med rette kunne afstå fra at give en begrundelse for årsagerne til, at to selskaber, som ikke dannede en økonomisk enhed på tidspunktet for en beslutnings vedtagelse, kunne pålægges en solidarisk bøde.

Med det andet anbringende gør appellanterne gældende, at Retten har tilsidesat artikel 36 og 53 i statuten for Domstolen, sammenholdt med artikel 236 TEUF, idet Retten i dommens præmis 101-110 (første led), 148-150 (andet led) og 214-216 (tredje led), har erstattet Kommissionens argumenter med sine egne argumenter ved efterfølgende at tilføje den anfægtede beslutning begrundelser, som ikke fremgår af beslutningen. Ligeledes kritiserer Alstom m.fl. Retten for i den appellerede doms præmis 206 at have fastslået, at to selskaber, som ikke udgør en økonomisk enhed på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning, kan blive pålagt en solidarisk bøde (fjerde led).

I henhold til det tredje anbringende har Retten pålagt appellanterne en umulig bevisbyrde (*probatio diabolica*), hvilket er i strid med artikel 101 TEUF og navnlig i strid med de bestemmelser, som regulerer tilfælde, hvor et datterselskabs praksis tilregnes et moderselskab og princippet om retten til en retfærdig rettergang og princippet om uskyldsformodning, som fremgår af

artikel 47 og 48 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Det tredje anbringende omfatter to led. Appellanterne gør gældende:

- a) Retten har for det første ved at bekræfte, at moderselskabet Alstom kan tilregnes ansvaret for dets datterselskabers praksis, og ved at anvende de i retspraksis fastslåede principper om formodningen om udøvelse af en afgørende indflydelse i den appellerede doms præmis 84-110 tilsidesat retten til en retfærdig rettergang og princippet om uskyldsformodning, idet den, hvad angår tilregning af ansvar, har anvendt en definition af den afgørende indflydelse, som et moderskab udøver på sit datterselskab, som er helt uden forbindelse med en reel adfærd på det omhandlede marked og idet den derfor har gjort denne formodning uafkræftelig.
- b) Retten har for det andet begået retlige fejl i den appellerede doms præmis 144-152 med hensyn til fastlæggelsen af Areva T&D Holding SA's reelle udøvelse af en afgørende indflydelse på Areva T&D SA og Areva T&D AG i perioden fra den 9. januar til den 11. maj 2004.

Ifølge det fjerde anbringende har Retten tilsidesat begrebet om solidarisk ansvar, idet den i den appellerede doms præmis 214-216 har fastslået, at det solidariske ansvar er bestemmende for størrelsen af de forskellige bidrag fra de selskaber, som pålægges en solidarisk bøde (første led), og idet den i den anfægtede doms præmis 232-236 og 238-242 tilsidesætter principperne om retssikkerhed og individuelle straffe og artikel 13 TEU hvad angår Kommissionens delegation af beføjelsen til at fastlægge ansvaret for hver af de sanktionerede virksomheder.

I henhold til det femte anbringende har Retten tilsidesat sin pligt til tage stilling til de fremsatte anbringender, idet den i dommens præmis 233-230 tager fejl med hensyn til rækkevidden af et anbringende om en tilsidesættelse af retten til adgang til effektive retsmidler og til domstolsbeskyttelse og ikke tager stilling til det fremsatte anbringende, men derimod til et andet anbringende, som ikke var blevet fremsat.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 15. april 2011 — Vitra Patente AG mod High Tech Srl (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Milano — Italien)

(Sag C-219/09) ⁽¹⁾

(2011/C 211/38)

Processprog: italiensk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EUT C 205 af 29.8.2009.